

absolutně a proti každému zabavení tou měrou, že věci takto z exekuce vyňaté nejsou podrobeny ani zákonnému zástavnímu právu pronajímatelovu. Bylo proto potvrditi rozhodnutí soudu rekursního z jeho správných, stavu věci i zákonu odpovídajících důvodů.

Čís. 7551.

Nejde o rozepři právoplatně rozsouzenou, byla-li v původním sporu o zaplacení odbytného nemanželskému dítěti zamítnuta žaloba jediné proto, že mělo býti žalováno o placení důchodu, v druhém sporu pak se bylo domáháno placení tohoto důchodu.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, R II 364/27.)

Proti žalobě nemanželského syna proti nemanželskému otci o placení výživného měsíčních 300 Kč vznesl žalovaný námitku rozsouzené rozepře, již soud první stolice vyhověl a žalobu zamítl, rekursní soud zamítl námitku rozepře zahájené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dřívější žalobou, jež byla rozsudkem krajského jako odvolacího soudu ze 17. června 1927 právoplatně zamítnuta, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení jistiny 15.000 Kč podle § 1231 obč. zák. a zaopatření podle § 166 obč. zák. Při jednání doplnil žalobní udání přednesem, že se pro churavost nemůže ještě sám živiti, aniž však změnil návrh žalobní. Procesní soudce vyložil nový přednes v ten rozum, že žalobce požaduje zažalovaných 15.000 Kč také ještě z důvodu povinnosti otce, živiti nemanželského syna podle § 166 obč. zák., připustil tuto částečnou změnu, přesněji řečeno, doplnění důvodů žalobních, ale zamítl žalobu, poněvadž byl názoru, že žalobce nemá ani na výpravu, ani na zaopatření, ani na výživu právního nároku. Kdyby bylo zůstalo při tomto rozhodnutí, překážela by ovšem každé nové žalobě o výživu z důvodu otcovství žalovaného a churavosti žalobcovy námitka věci rozsouzené, bez ohledu na to, zda by novou žalobou bylo požadováno zaplacení určité jistiny, či placení renty, či výživa naturální. V moc práva nevešel však tento rozsudek, nýbrž rozsudek odvolacího soudu, jenž sice žalobu, pokud se opírala o povinnost žalovaného k výživě podle § 166 obč. zák., rovněž zamítl, ale z důvodů podstatně jiných. Uznal, že i kdyby příslušel žalobci nárok na výživu, nemohl by žalovati tak, jako žaloval, totiž o zaplacení určité sumy jednou pro vždy, nýbrž jenom o placení vyživovací renty. Zamítl žalobu toliko z toho důvodu, že nebylo žalováno o rentu, nýbrž o odbytné, a odmítl výslovně zabývat se otázkou, zda a pokud vyživovací povinnost žalovaného byla dotčena smírem o odbytném z 29. dubna 1901, jakož i, zda žalobce výživy pro

churavost jest potřebným. Jeho rozsudkem nebylo rozhodnuto, zda žalobci přísluší či nepřísluší proti žalovanému nárok na výživu, naopak bylo rozhodnutí o tom vyhrazeno novému sporu, v němž nebude již žalováno o odbytné, nýbrž o placení renty. Tento nový spor byl zahájen nynější žalobou, již žalobce požaduje z důvodu výživného placení 300 Kč měsíčně. Námitka, že právní moci nabývá jenom rozsudkový nález, nikoliv jeho důvody, jest lichá v tomto případě již proto, že předmětem sporu bylo v dřívější rozepři odbytné 15.000 Kč, kdežto v tomto sporu jest jím výživné 300 Kč měsíčně, názor, že dříve požadovaná suma jednou pro vždy byla jenom kapitalisovanou rentou a že proto předmět obou sporů musí býti považován za totožný, neobstojí, poněvadž se přičí názoru projevenému odvolacím soudem v dřívějším sporu. Jenom kdyby také konečné rozhodnutí v dřívějším sporu bylo vycházelo z názoru, že požadované odbytné není ničím jiným, než kapitalisovanou rentou, že tedy požadování odbytného místo renty není překážkou, aby nebylo jednáno o tom, zda žalobci přísluší nárok na výživu, v kterémž případě by ovšem o tomto nároku bylo musilo býti také rozhodnuto, byla by námitka věci rozsouzené v tomto sporu odůvodněna.

Čís. 7552.

Poukaz ministerstva zahraničí soudu, by z pozůstalosti projednané americkými soudy peníze, poukázané soudu ministerstvem zahraničí, byly vyplaceny dědicům, jest pro soudy závazným. Pozůstalosti takové nepodléhají novému pozůstalostnímu řízení v Československé republice, leda že příjemce zemřel. Příjemcem jest rozuměti ten, komu byla pozůstalost poukázána k výplatě.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R I 994/27.)

Žádost dětí Marie L-ové, by jim byla vydána hotovost z pozůstalosti projednané americkými soudy, o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d žádosti vyhověl.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti, napadající usnesení rekursního soudu podle § 16 nesp. říz. pro zřejmou nezákonnost, jest přisvědčiti. Ministerstvo zahraničních věcí poukázalo prvému soudu výnosem ze dne 26. dubna 1927 8.459 Kč 80 h a výnosem ze dne 9. června 1927 468 Kč 10 h, žádajíc v obou případech, by s penízem tím bylo naloženo po smyslu zpráv generálního konsulátu Československé republiky v New Yorku. Podle nich mají se uvedené částky odevzdati jako odkaz z pozůstalosti po Josefu B-ovi dne 25. září 1924 v New Yorku se zanecháním poslední vůle zemřelém v rovných částkách dětem Marie L-ové, zemřelé sestry zůstavitele. Tento poukaz ministerstva zahraničních věcí byl pro prvý